

CHẲNG QUA...MỘT TÂM LÒNG

Bốn giờ chiều thứ Năm ngày 21 tháng 11 năm 2013, mới nhận được 2 đĩa dvd quay Ngày Tiền Hội Ngộ và Ngày Hội Ngộ 46 Năm Khóa 2 Học Viện CSQG, tôi thật sự không thích thú chút nào. Không thích thú có lẽ nguội lạnh chẳng cũng có? Có điều chắc chắn là mình cảm thấy như bị bỏ quên và nãy lòng không thiện cảm, ơ hờ. Việc này không phải chỉ một mình tôi, mà tôi còn được biết, đã có rất nhiều anh em trách móc, phiền hà và sẽ còn nhiều anh em nữa trách móc, phiền hà. Con người, đừng ai chê bai tôi có tấm lòng tần mẩn tần mẩn khi mà trái tim và khối óc không thường đi một đường và cái lưỡi thì đóng đưa luận điệu. Tôi, bề nào cũng phàm phu, tục tử, không phải thánh nhân toàn thiện. Dẫu gì cũng xin cảm ơn người bạn đã gởi bộ dvd đó cho tôi để làm kỷ niệm mà đến bây giờ đây, tôi vẫn chưa “khui” ra để coi và cũng chưa biết ngày nào “khui” ra để coi. Ông bạn Huỳnh Ngọc Thuận ở Florida chiều hôm đó cũng nhận được 2 đĩa dvd này, vợ chồng coi và khen nhiều lắm, hứa “có tổ chức nữa thì đi nữa”. Ai lại không biết rằng “lời thật thì méch lòng”, nhưng tôi là tôi từ nhỏ đến lớn “méch lòng” thì “méch lòng” vẫn cứ nói ra “lời thật”. Vậy mà, cuộc đời tôi cũng có nhiều bạn bè, những bạn bè cứ bảo nhau: “cứ như nó vậy mà hay”; những bạn bè cứ nói thẳng với tôi “mày nhiều bạn bè quá là mày không có bạn bè”. Nói như vậy là không đúng. Tôi bây giờ đã trên “thất thập cổ lai hy” rồi, mà nhìn Đông, Tây, Nam, Bắc bạn bè tôi đông biết chừng nào. Người ta chơi với nhau có phải đầu bằng cái đầu mà chơi với nhau bằng cái bụng. Cái bụng không biết suy bì, tính toán, lừa lọc...

Chiều nay, đài truyền hình CNN

Mỹ chiếu tới chiếu lui tin tức 50 năm cũ về cái chết quá trẻ, quá sớm của Tổng Thống Kennedy, người tôi học được câu nói như một danh ngôn: “My fellow Americans: Ask not what your country can do for you, ask what you can do for your country”. Bật qua băng tần 2072, đài truyền hình SBTN của Việt Nam thì có tin Trung Tướng Tôn Thất Đính, người mà năm 1963 sau Cách Mạng 1/11 được xem như “người hùng” mới vừa tạ thế ở tuổi thượng thọ 87. Ông bà ta nói cũng không sai nhiều: “sinh hữu

hạn, tử vô kỳ”, nên ai dám nói, “Cái chết thường trước mặt người già và sau lưng người trẻ”? Tôi lại nghĩ câu nói người xưa tôi thường nói với anh em bạn bè rằng: “Ngũ niên, lục nguyệt, thất nhật, bát thời” là tuổi 50 sống chết tính từng năm, tuổi 60 tính từng tháng, tuổi 70 tính từng ngày, tuổi 80 thì sống chết bất kỳ lúc nào”. Bây giờ, tuổi già bạn bè chúng ta cũng đã “thất nhật”, “bát thời” rồi còn gì! Vậy thì, đã có một thời bên nhau hồi đó là Sinh Viên Sĩ Quan Khóa 2 Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia đầy kỷ niệm tình nghĩa anh em tứ hải, tình đồng môn đồng khóa, tình chiến hữu đồng nghiệp...nên trân quý, giữ gìn, gắn bó để rồi không còn bao lâu nữa đâu, vĩnh viễn không còn nữa đâu,

không có nữa đâu! Có lẽ cũng đồng ý nghĩ như tôi, nên những anh em SVSQ Khóa 2 Học Viện CSQG đã từ từ phía phương trời về đây rất đông tham dự Ngày Tiền Hội Ngộ và Ngày Hội Ngộ, ngày 26 và 27 tháng 10 năm 2013 vừa qua tại Nam Cali thật vui vẻ, thật cảm động!

Những người đứng ra nhận nhiệm vụ làm Ban Tổ Chức đã tốn công sức biết chừng nào, chịu “lời qua tiếng lại” cũng nhiều, lo âu đủ thứ thượng vàng hạ cám...cũng chỉ để nói lại mối dây tình cảm thân thương những người bạn trẻ năm đó ngày xưa với những ông bạn già ngày này năm nay. Tôi lại nhớ 2 câu thơ của Hồ Dzếnh cũng cùng một nỗi niềm: “..Thư viết đừng xong, thuyền trôi chớ đỗ. Cho nghìn sau lơ lửng với nghìn xưa...”. Nhiệt tình sẵn có và sẵn sàng dù chông gai thắm biết mấy mồ hôi và đôi khi muốn chảy dài những giọt nước mắt không phải một ngày, hai ngày mà “muôn trùng” cả mấy tháng trời đằng đẵng. Là một sự hy sinh đáng trân trọng như sự hy sinh nào cũng đáng trân trọng, quý hóa. Cái lo lắng nhất của Ban Tổ Chức là làm sao có đông anh em cùng khóa về tham dự. Cái “sợ” nhất của Ban Tổ Chức là Ngày Hội Ngộ chỉ lèo tèo vài chục anh em đếm được trên đầu ngón tay. Anh em có rất nhiều lý do mà lý do nào cũng chính đáng để trả lời dứt khoát rằng “không thể tham dự được”. Chưa nói, anh em bây giờ biết ai với ai, ở đâu với đâu? Có nhiều anh em ở sát bên nhau như

Ban Tổ Chức Khóa 2 Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ

thể “gần nhà xa cửa ngõ” còn chưa biết mình cùng là người hàng xóm, hưởng gì thành phố này với thành phố kia hay tiểu bang này với tiểu bang nọ! Cho nên, việc tìm ra được anh em để “mời mọc” không phải dễ dàng, chưa nói tới việc anh em bải hã từ chối “không thể tham dự được”. Cái nhức đầu, cái mỗi mất vẫn là cái “cập nhật” danh sách anh em ghi tên tham dự thậm thà thậm thụt. Anh em mới đó ghi tên thì cũng mới đó rút tên. Anh em khi thì đi, khi thì không; khi

hai người khi một người; có những anh em mời tới mời lui vẫn im hơi lặng tiếng, thỉnh linh xuất hiện giờ phút chót...làm khó khăn đặt bàn, đặt ghế nhà hàng làm sao tương đối chính xác, không thì “ôm show” chỉ có “tử chết tới bị thương”. Còn biết bao nhiêu chuyện khó khăn, nhiều kẻ biết chừng nào nữa, ai lại nói ra hết giống như một sự kể công thì hay ho gì. Ngang đây tôi cũng phải “nể” ông bạn Khóa 1 đàn anh Khóa 2 của tôi là ông Phan Tấn Nguu, có một thời ở tù chung với tôi ngoài K.1 Tân Lập, Vĩnh Phú. Ông dĩ nhiên có bả phụ họa, tổ chức tới tổ chức lui hàng nhiều chục lần tiểu hội, đại hội mà vẫn “khỏe re như bò kéo xe”. Xin hỏi, ông có bí quyết gì? Nói gì nói, tôi cũng dám bảo đảm, ông bả mỗi lần “gây sòng” cũng lo nơm nớp. Lo bây giờ kinh tế khó khăn; lo bây giờ bạn bè già của mình đã mòn mỏi; lo mọi sự phân hóa, chia rẽ làm hố sâu hun hút...cũng nóng như ngồi trên đống lửa hừng hực cháy. Nói không phải nói vô cớ. Năm ngoái tôi có dự Ngày Tổng Hội CSQG Kỳ VI và Ngày CSQG Năm Thứ 40 ngày 26 tháng 5 năm 2012 tại Nhà Hàng Seafood Kingdom ở Anaheim, California với 50 bàn, khách ngồi gần hết. Tôi thấy khuôn mặt ông bà Phan Tấn Nguu tiêu biểu cho Ban Tổ Chức hết sức rạng rỡ, hạnh phúc. Cái hạnh phúc, người ngoài nhìn và nghĩ có vẻ đơn sơ, ít ỏi, nhưng người trong cuộc cảm thấy vô vàn, mệnh mang...Cuộc đời, vốn dĩ xen kẻ nhiều đau khổ tột cùng thì cũng có nhiều hạnh phúc tràn trề bù trừ. Hạnh phúc

không phải đi tìm, đi mua, trao đổi... mà hạnh phúc lượm lặt được từ thành quả của sự cống hiến, hy sinh, tận tụy. Những bạn bè tôi trong Ban Tổ Chức lo Ngày Tiễn Hội Ngộ, Ngày Hội Ngộ Khóa 2 Học Viện CSQG vừa qua cũng như ông Phan Tấn Ngưu như đã nói ở trên đã chịu gian đầy biết chừng nào để Lực Lượng CSQG vẫn còn Lực Lượng CSQG cho chúng ta suy niệm, tưởng nhớ dấu ấn một thời nửa thế kỷ đi qua, để làm gì nhỉ và tại làm sao nhỉ? Chẳng qua...một tấm lòng! Xin hiểu cho, con người sống gần bó nhau, thuận hòa với nhau cũng “chẳng qua...một tấm lòng. Một tấm lòng không suy suyển tắc dạ thủy chung.

Mình cũng phải nói đến những vị niên trưởng Tuổi Hạc đã cao mà tấm lòng vẫn còn sắc son với Tổ Quốc, với anh em Lực Lượng CSQG, Học Viện CSQG như Trần Minh Công, Trần Quan An, Nguyễn Kim Hương Giang, Trần An Bài, Trần Quang Nam...mà chúng ta vừa thấy nhân ngày họp mặt Khóa 2 Học Viện CSQG cuối tháng 10

vừa qua. Quý vị để lại trong lòng ai không biết, nhưng trong lòng tôi và cả vợ tôi một tấm chân tình trân trọng, cảm phục. Bà vợ tôi cứ nói “thấy mà cảm động biết chừng nào” và đã ngồi bên bà Trần Quan An mấy phút tâm tình mơn “...Cảm động biết chừng nào” vì quý vị niên trưởng là bậc thầy, là đàn anh của chúng ta đã gần đất xa trời mà tâm sự vẫn cứ một lòng với học trò, với đàn em. Điều thêm quý hóa là quý vị phu nhân cũng “xuất giá tòng phu” theo chồng phó hội một cách nhiệt tình, vui vẻ. Tôi không phải trong Giang Cảnh nên không biết “xếp” Nguyễn Kim Hương Giang của mình già bao nhiêu tuổi, nhưng đoán cũng đã 80? Thịnh thoảng nhìn ông bà, tôi bắt gặp được những nụ cười tươi thoảng qua nét mặt tuổi già nặng nề, mệt mỏi. Tôi nghe nói, những anh em trong Lực Lượng Giang Cảnh đã mời thầy “Hội Ngộ” thêm một lần nữa sau đó. Thầy trò nhìn nhau vui thì cũng hết sức vui mà buồn cũng không phải không ít. Họ biết rằng, mai đây người còn, kẻ mất và mãi mãi không bao giờ gặp lại! Từ tấm lòng biết ơn và kính trọng, chúng tôi xin cầu chúc chư vị những ngày bóng ngả về chiều cuộc đời thênh thang hạnh phúc...

Những khách mời của Ban Tổ Chức Ngày Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ Khóa 2 Học Viện CSQG ngoài vị Viện Trưởng, những vị Giảng Sư, liệt vị niên trưởng, những bạn bè huynh đệ trong lực lượng CSQG ra, nòng cốt vẫn là những Cựu SVSQ Khóa 2 Học Viện CSQG từ nhiều tiểu bang Hoa Kỳ về tham dự sau 46 năm ra trường. Thành công hay thất bại của Ban Tổ Chức chỉ việc nhìn vào số lượng người anh em đồng môn Khóa 2 Học Viện CSQG tham dự ít hay nhiều. Cũng may, “Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ Khóa 2” anh em khắp nước Mỹ về tham dự rất đông đảo, rất vui vẻ. Có phải vì chúng ta nhớ nhau nhiều lắm phải không? Nhớ như nỗi nhớ xót xa của con ngựa Hồ phương Bắc hí vang mỗi khi gió Bắc thổi về; như con chim xứ Việt thường đậu cành cây phía Nam thì cứ làm tổ nơi cành Nam. “Hồ mã té Bắc phong; Việt điều sào Nam chi” là thế đó! Nói thì nói như vậy. Mọi việc không phải minh bạch, đơn giản như một

cộng với một là hai. Nó có từ tấm thanh tình, lòng ao ước, tính thủy chung, tâm lý hoài vọng...mà vượt qua biết bao “quần ngại” mới về đây, anh em gặp nhau mừng mừng, tủi tủi mà không biết ngày mai, ai còn ai mất!? Đúng, nhưng chưa đủ. Nó còn có sự lì lợm mồi mọc, năn nỉ, đốc thúc, khích bác, dè bĩu...anh em chưa chắc đã chịu đời bước. Nếu ai nghĩ, đây là sự thậm xưng hay là sự nói quá, tôi nghĩ chính người anh em

Ô. TRẦN VĂN BẦY

Ô. TRỊNH CÔNG THANH

Ô. NGUYỄN DUY THÀNH

Ô. Ô. TRẦN KHÁNH THIỆN

Ô. NGUYỄN MỘT

Ô. HUỲNH HỒNG QUANG

Quý bà, trái qua: Linh, Tua, Tài (ngồi) Quý ông, trái qua: Quang, Linh, Thụy, Tua, Điệp, Lâm (đứng)

Ngồi, trái qua: Thiện, Sáu, Thanh, Giao
Đứng, trái qua: Hợi, Huỳnh, Thanh, Tứ, Điệp, Bầy, Tua

đó chưa phải người trong Ban Tổ Chức đứng ra kêu gọi người ta tham dự Ngày Hội Ngộ mình tổ chức, nhất là ngày hội đó lại là Ngày Hội Ngộ Khóa 2 Học Viện CSQG. Tôi có làm, tôi có biết mà nói ra rằng “không phải dễ chút nào”, phải không các ông bạn Nguyễn Văn Lợi, Lê Sỹ Tài, Phạm Hoài Dĩnh, Nguyễn Văn Vĩnh, Nguyễn Ngọc Thụy...? Xa hơn nữa, phải không anh Phan Tấn Ngưu, anh Nhữ Đình Toán, anh Thái Văn Hòa,

anh Dư Quang Nê...? Sau thời gian anh em xa nhau quá lâu, quá xa bây giờ nhìn lại, ai không bù ngùi kiểm điểm kẻ còn, còn thân xác già nua, yếu đuối, khổ trăm bề; người quá cố, “chết làm sao tội nghiệp quá”. Có anh em muốn đi nhưng “mua nhà rộng cho đủ phòng mấy đứa con ở. Nay chúng ra riêng, ở xa. Nhà muốn bán, bán không ai mua. Hai vợ chồng già đã 70 có phải đi làm cho đến ngày tận số cũng chưa trả xong nợ cái nhà”. Một ông ở San Diego California, một ông ở Fortworth, Texas bị “stroke” mấy năm, không chết là may! Bạn Lê Tấn Hợi mới nói chuyện cách đây vài hôm than thở “bao tử đã cắt bỏ một phần” nó hành hạ, mất ăn mất ngủ, đau đớn hơn hai năm nay thì hôm nay đã vào bệnh viện Fountain Valley nằm khu bệnh ung thư. Có những anh em muốn đi, không những đi một mình mà còn cặp kè bà vợ đi theo nữa, nhưng “ai chở ra phi trường, chở về nhà và đi đứng làm sao?” Ô hô cái thân già! Vậy mà, anh em Khóa 2 Học Viện CSQG đã về tham dự Ngày Tiền Hội Ngộ và Ngày Hội Ngộ Khóa 2 thật đông đảo, tính ra cả nửa tổng số anh em còn lưu lạc trên quả địa cầu, làm ai ai cũng phấn chấn, háo hức, vui vầy mà suy nghĩ, không biết có còn lần nào nữa? Tôi nhìn ông Bảy, không nhìn ra là ông Trần Văn Bảy là Bảy Rổ ngày xưa; ông Thanh không nhìn ra là ông Trịnh Công Thanh là Thanh Bốc Khố ngày xưa; ông Pháp không nhìn ra là ông Tôn Văn Pháp là Pháp Thầy Pháp ngày xưa... Các ông già có già, nhưng đạo mạo hơn, sang trọng và kiêu cách hơn, ước chừng còn lấy vợ trẻ, trẻ hơn vài chục tuổi cũng còn

được. Tôi gặp ông Nguyễn Văn Em năm ngoái, tự hỏi : “ông bạn nào đẹp lão dữ?”. Năm nay gặp lại, tôi thấy ông còn phương phi hơn nhiều. Lạ, người ta càng già càng xấu, ông thì càng già càng tốt tướng hơn. Tôi hỏi bà xã của ông “bí quyết nào chị “nuôi” ông đẹp ra thế này?”. Một cách e dè chị nói: “nuôi ông khổ trăm điều anh ơi”. “Khổ trăm điều anh ơi” nghe bà vợ tôi kể lại: “chỉ bám riết dấu chân tù oan nghiệt của ảnh mà “thăm nuôi” khắp núi rừng trong Nam ra Bắc bắt kể mạng sống và cuộc đời”. Ôi, những bà vợ, những bà vợ những

người tù “học tập cải tạo” cao cả, thiêng liêng biết chừng nào! Rồi ông Trần Khánh Thiện, ai cũng nói “không biết nó ăn “cái giống gì” sao không thấy nó già, cứ trẻ ra, đẹp ra còn hơn thời Học Viện cách đây gần 50 năm”. Còn ông Nguyễn Duy Thành cao lênh khênh ai không nhớ là Thành De Gaulle trong “Thập Tam Thái Bảo” của Khóa 2. “Thập Tam Thái Bảo” của Khóa 2 là 13 chàng trai cao lồng ngồng, lêu khêu, lêu khêu dấu có lâu bao nhiêu mấy chục năm, ai cũng nhìn ra Nguyễn Duy Thành, Võ Thế Long, Cao Quý, Trương Minh Quang, Huỳnh Hồng Quang, Huỳnh Văn Thanh, Trần Văn Ba, Lê Trung Hưng, Nguyễn Hữu Thành, Lê Trung Tài, Huỳnh Văn Cò và 2 anh bạn cao như sếu, như cò nữa tôi quên tên. Hôm qua nói chuyện với ông bạn Trương Vĩnh Hảo có tên trong Học Viện là Hảo Đen vì có Mai Văn Hảo trắng trẻo hơn là Hảo Trắng hiện đang ở Georgia. Ông bảo khi nào lên Des Moines, Iowa thì nhớ ghé nhà ông trước là thăm nhau, sau chở cá bass trắng về ăn thả giần. Cá bass trắng là white bass còn gọi là sand bass có nhiều ở vùng Midwest của tôi và Hảo cư trú. Loại cá này có con cân nặng hơn 6 pound tức khoảng 3 kg, thịt ăn ngon, béo và nấu cháo hay um thì “hết sảy”.

Người ta thường nói “xa mặt, cách lòng” nghĩ ra cũng đúng. Xa đã 46 năm không nhìn thấy nhau, buổi đầu nói chuyện trên điện thoại, tôi với ông cũng ngập ngừng, nhưng dần dà anh em tìm lại nhau kỷ niệm thì sự quý mến thật đậm đà, thân thiết như thuở nào tuổi trẻ 20, 25... hồi đó. Tôi cũng biết, nhiều anh em ta có quá nhiều trở ngại, quá nhiều khó khăn... mà muốn đi cũng không đi được làm anh em đó cũng buồn đã đành mà mình cũng buồn cái buồn “một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ”, thì dù sao, niềm vui cũng “cò kè bớt một thêm hai” đi rồi?

Chiều nay, ông bạn Trương Văn Sang gọi điện thoại nói có nhận điện thoại của tôi mà không trả lời được. Tôi biết và anh em Khóa 2 ai cũng biết, vợ của Sang mấy bữa đó đang nằm bệnh viện. Anh ta lo không xuể, tâm trí còn đâu trả lời ai? Bây giờ vợ anh ta đã về nhà, sức khỏe thì lần lần hồi phục, nhưng bệnh tình thì “đang tìm thuốc ngoại khoa điều trị may ra”. Sang là người hưởng ứng ngay lời mời của tôi về tham dự Ngày Khóa 2 Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ. Mọi bất ngờ, ai biết được ảnh không đi. Lại nghĩ tới ông Trần Khánh Thiện là Thiện Anh Khoa trông trẻ đẹp như “lão ngoan đồng” Chu Bá Thiên trong Thần Điều Đại Hiệp của Kim Dung lần nào Bắc Cali xuống Nam Cali họp mặt với anh em thì y như rằng, bà vợ của ông lúc nào chứng thấp khớp cũng hành hạ đau nhức, lết không muốn nổi về lại San Jose. Và nhắc lại ông Lê Tấn Hoi, tôi có hỏi: “sao không thấy Ngày Tiền Hội Ngộ ở nhà ông bà Trần Văn Tuất?”. Tôi nghe anh ta nói mà như nghe lời than thở u uất, rằng: “cái bệnh bao tử của tôi, tôi đau lắm, đâu đứng được lâu, đâu đi được lâu tới nửa giờ đồng hồ”. Bây giờ, nghe anh đã nhập viện, nằm trong khu bệnh ung thư, bạn bè lòng ai lại không nhói đau nỗi đau se thắt! Vậy đó! Bạn bè chúng ta già là như vậy đó, chờ nỗi oan khiên đất trời giáng xuống bất kỳ lúc nào mà không làm sao chống đỡ, biết làm sao chống đối?! Có lẽ cảm nhận được những bất trắc tuổi càng già càng nhiều, nên Ngày Khóa 2 Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ vừa qua, anh em ta đã tề tựu về đông đảo, mang theo biết bao nhiêu niềm vui như chưa bao giờ vui hơn. Và cũng trong ý nghĩ sâu sắc đó, tôi hết sức mong anh em mình vẫn còn ngày nào trên trái đất này, đừng đòi hỏi phải có thuận lợi này, thuận lợi kia, hãy tìm về với nhau trong những Ngày Kỷ Niệm, những Ngày Hội Ngộ... mà tự nghĩ trong bụng trong dạ rằng “chẳng qua... một tấm lòng”, để còn nhìn được anh em một đôi lần cuối, rồi tận cùng con đường đời, ai cũng có con đường nầy mà âm thầm ra đi, đi mãi.. đi mãi... vĩnh biệt./.

NGUYỄN THỪA BÌNH

Kansas City, đêm 25/11/2013